

[Aksel Larsen.]

Endelig må det tilføjes, at de to partier jo opdagede den sandhed, de længst muligt havde benægtet, nemlig at der ikke i momsen ville være et sådant merprovenu, at de kunne få de skattelettelser til nogle enkelte af deres vælgere, som de ønskede, og det skal vel tilføjes, at venstres forhold til momsen hele tiden har været særdeles køligt, hvilket også fremgår af en artikel, hr. Poul Hartling skrev i Jyllands-Posten den 10. maj, hvor han sluttede med følgende:

„Derfor må en skattereform dreje sig om alle de nævnte forhold. Og hvis mer-værdiafgiften blot indføres som en ekstraskat og således, at det, som den indbringer staten, er der allerede disponeret over, så den ikke fører til nogen bedre skatteordning, ja, så er vi som sagt hellere fri for momsen.“

Jeg tvivler ikke om, at dette standpunkt er indtaget, efter man havde set, hvor køligt erhvervene i virkeligheden stillede sig, hvor to af erhvervsorganisationerne sagde, at de hverken ville have meroms eller detailoms; næsten alle andre sagde, at hvis det var bestemt i stjernerne eller i en politivedtægt, at vi skulle have en af de to væmmelige dele, så måtte de foretrække meromsen, og det sagde også landboforeningerne, men med understregning af, at de helst var fri for begge dele. Jeg tror, at det må have påvirket venstre.

Men under alle omstændigheder, da man var kommet så langt, at vi var kommet over den 10. maj, mødte venstre op med sine betingelser, og dem har hr. Poul Hartling også som den, der tegner firmaet, gjort rede for i den omtalte artikel i Jyllands-Posten, hvor han siger, at venstres betingelser for at gå med på et meromsforlig består i, at de indirekte skatter skal omlægges, at formueskatterne skal afskaffes, at ejendomsskatterne skal afskaffes, at sambeskatningsproblemet skal ordnes, og at der skal en anden ordning på forholdet mellem staten og kommunerne. Alt dette skulle gennemføres først, før man ville give sig til at forhandle om indførelse af en moms. Det var lige så godt som at sige nej.

Hr. Poul Hartling hævder nu, at venstre hele tiden har stået fast på dette med ejendomsskatterne. Så er det da besynderligt,

at hr. Poul Hartling ikke sørgede for, at det kom ind i køreplanen af 20. januar; det havde været velanbragt at få det ind dér, men dér kom det ikke ind.

Nå, man gik jo noget videre, men da afgørelsen endelig skulle træffes, foreslog man en håndfæstning. Regeringen skulle gå ind på, at den kun ville operere på grundlag af et momsforlig, der måtte blive enighed om eller flertal for, og at den ikke måtte gøre noget, som stred imod et sådant forlig i forligsperioden — som hr. Poul Møller siger en 3-årig forligsperiode. Men nu er det jo klart for enhver, at hvis man vil afskaffe skattefradragreglen, så kræver det et forarbejde af folketinget, og derpå kræver det et år eller to til at forberede såvel administration som skatteydere på det, så hvis vi nu tænker os, at noget sådant blev vedtaget f. eks. i efteråret 1966, så ville skattefradragreglen jo rent praktisk først kunne bortfalde i 1968 eller 1969. Den håndfæstning, man foreslog, gik ud på, at der indtil 1969 eller 1970 overhovedet ikke fra socialdemokratiets side måtte arbejdes for kilde-skat eller for en virkelig skattereform, og det var altså ikke en 3-årig håndfæstning, det var en mindst 6-årig håndfæstning, hr. Poul Hartling og hr. Poul Møller foreslog.

Jeg begriber da så godt, at regeringen og socialdemokratiet afviste denne håndfæstning, og dermed turde regeringen vistnok være frit stillet med henblik på, hvad den vil foretage sig på det skattemæssige område.

Ja, nu forsøger man på at forbyde regeringen hvad som helst ved at læse op af valgkamptaler, og det jeg synes er brødløst. Naturligvis var statsministeren letsindig med løfter under valgkampen i 1964; det var han nu ikke ene om, det var der også andre, der var. Jeg skal ikke bruge tiden til at læse op, men jeg erindrer så levende det konservative valgmanifest: det var på tryk, det var virkelig velovervejet, det var ikke noget, der var sagt i en eller anden hidsig debat. Der var ikke den gruppe i dette land, man ikke lovede direkte skattelettelser, alle skulle have skattelettelser simpelt hen, forsørgere og ikke-forsørgere, folk med børn og folk uden børn, enlige, og jeg ved ikke hvem, og lønmodtagere og udearbejdende hustruer o. s. v. Alle skulle have skattelettelser, og der var et særdeles